

Žalm 32

Blaze nehodnému

Evančický kancionál 1564

1. Bla-ze ne - hod - né - mu, hří - ch svou vlá - du ztrá - cí,
člo - vě - ku hříš - né - mu Bůh zlý - m ne - od - plá - cí. Bla-ze hle - da - jí - cím,

Bůh před pá - dem chrá - ní, k li - dem vo - la - jí - cím s lí - to - stí se sklá - ní.

2. Noc i den mne svírá hrůzou marných cílů,
milosti se vzpírám, strach mi vzal mou sílu.
S nadějí, co zbývá, chci jít k Pánu svému,
vše, co dřív jsem skrýval, nést milostivému.
3. Bůh slyšel můj nářek, zná hlas zoufalého,
světlem svojí tváře odvrací od zlého.
Útočištěm stal se, úzkost ze mne smývá,
zvěstí o své spáse v trápeních těšívá.
4. Proto v časech temných svárů lží a práva
volání všech věrných znít ať nepřestává.
Zloba neublíží, zkázy žár nespálí,
Pán chce nést, co tíží, kámen v nás odvalí.
5. "S moudrostí a péčí dám ti znát, kam kráčíš,
pochopit, co léčí, nač ti síly stačí.
Nesluž jen svým vášním, zvíře k nezkrocení,
budeš lidem zvláštním, vírou proměněným".
6. Radujte se přímí, jásej spravedlivý,
Bůh s věrnými svými dál činí své divy.
Žít jen z vlastní síly zbývá svévolníkům,
těm, kdo milost sdílí, Pán dal píseň díků.

podle Žalmu 32 M.Esterle